

Zarzuty i główne argumenty:

Zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone przez Radę w celu zastosowania się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 9 stycznia 2003 r. w sprawie C-76/00 P. Wyrok ten uchylił orzeczenie Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 grudnia 1999 r. w sprawach połączonych T-33/98 i T-34/98 Petrotub i Republica przeciwko Radzie ^(?) jak również rozporządzenie Rady (WE) nr 2320/97 z dnia 17 listopada 1997 r. nakładające ostateczne cła antydumpingowe na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu z żelaza lub stali niestopowej w zakresie, w jakim dotyczyło ono importu do Wspólnoty Europejskiej towarów wyprodukowanych przez Petrotub S.A. oraz Republica S.A.

Skarżąca na poparcie swojej skargi podnosi, że Rada przekroczyła swoje uprawnienia wynikające z art. 233 WE przez zastosowanie się do wyroku w sposób naruszający art. 6 ust. 1 i 9 oraz art. 2 ust. 11 rozporządzenia (WE) nr 384/96 ^(?). Skarżąca utrzymuje w szczególności, że art. 6 ust. 9 został naruszony, ponieważ zaskarżone rozporządzenie zostało uchwalone na podstawie wstępnego postępowania, mimo, że od jego wszczęcia upłynęło ponad 15 miesięcy. Ponadto art. 6 ust. 1 został naruszony przez to, że przyjęte środki antydumpingowe nie były już oparte na informacjach odnoszących się do okresu przynajmniej 6 miesięcy bezpośrednio poprzedzającego wszczęcie postępowania. Skarżąca także utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie nie zawiera wystarczającego uzasadnienia wyjaśniającego, dlaczego dwie pierwsze metody obliczania marginesu dumpingu, przewidziane w art. 2 ust. 11 rozporządzenia nr 384/96, zostały odrzucone na rzecz trzeciej metody. Na tej podstawie skarżąca utrzymuje, że zaskarżone rozporządzenie narusza także art. 2 ust. 11 rozporządzenia nr 384/1996 jak również art. 253 WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 40 z 12 lutego 2004 r., str. 12.

⁽²⁾ Zb.Orz. 1999, str. II-3837.

⁽³⁾ Dz.U. L 56 z 6 marca 1996 r., str. 1.

Skarga wniesiona dnia 7 maja 2004 r. przez Donalę Gordona przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-175/04)

(2004/C 179/33)

(Język postępowania: angielski)

Dnia 7 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich przez Donalę Gordona zamieszkałego w Brukseli (Belgia), reprezentowanego przez M. Byrne'a, solitor.

Skarżący wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- Uchylenie decyzji organu uprawnionego do mianowania wydanej w odpowiedzi na zażalenie skarżącego R/402/03;
- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania art.

43 regulaminu pracowniczego urzędników lub odpowiednich obowiązujących przepisów w zakresie, w jakim sprawozdania zostają sporządzane zanim wszystkie odwołania dotyczące tego samego stopnia zaszeregowania w tym samym dziale są rozpatrzone;

- Stwierdzenie nieważności noty administracyjnej 99-2002 z dnia 3 grudnia 2002 lub odpowiednich obowiązujących przepisów w zakresie, w jakim wyznacza ona wymaganą średnią ocenę;
- Przyznanie skarżącemu odszkodowania za szkodę w związku z jego niewykorzystanymi perspektywami zawodowymi, zadośćuczynienia za krzywdę moralną, jak również odszkodowania za uszczerbek na zdrowiu;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Skarżący, na poparcie swojej skargi, podnosi przede wszystkim naruszenie podstawowego wymogu proceduralnego oraz prawa do obrony, ponieważ weryfikujący urzędnik prowadzący sprawę nie wysłuchał urzędnika zainteresowanego w terminie 5 dni roboczych, jak tego wymaga art. 7(5) decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. w sprawie ogólnych zasad stosowania art. 43 regulaminu pracowniczego urzędników.

Ponadto skarżący podnosi oczywisty błąd w ocenie popełniony przez weryfikującego urzędnika prowadzącego sprawę przez podpisanie sprawozdania z przebiegu kariery zawodowej pomimo nieprawidłowych i sprzecznych ze sobą danych, którymi dysponował. Skarżący podnosi następnie nadużycie władzy polegające na zaniechaniu podjęcia jakichkolwiek kroków w celu skorygowania tak oczywistego błędu w ocenie.

Skarżący podnosi w końcu naruszenie podstawowego wymogu proceduralnego oraz prawa do obrony polegającego na tym, że wewnętrzny system odwoławczy ustanowiony w decyzji Komisji z dnia 26 kwietnia 2002 r. uczyniono z natury nieskutecznym przez fakt, że w momencie wszczęcia postępowania odwoławczego inne sprawozdania w tym samym dziale, z którymi sprawozdanie stanowiące przedmiot zażalenia było powiązane przez średnią ocenę, zostały nieodwołalnie uprawomocnione oraz przez fakt istnienia ograniczonej liczby punktów zachowanych na wypadek uwzględnienia zażaleń.

Skarga wniesiona dnia 13 maja 2004 r. przez Luigi Marcuccio przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-176/04)

(2004/C 179/34)

(Język postępowania: włoski)

Dnia 13 maja 2004 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, wniesiona przez Luigi Marcuccio, reprezentowanego przez Alessandro Distante.